

ПАС новини ЖІНОЧИЙ ФУТЗАЛ

«БАГІРА» У ШІСТЦІ КРАЩИХ

Останній матч групового турнірі (група «А») пантерочки поступилися КДЮСШ «ОЛІМПІК» (м. Славутич, Київської обл.). Але це їм не завадило потрапити до шістки кращих команд жіночого футболу України вищої ліги.

Нагадаємо, що у 2023 році «Багіра» серед 16 команд вищої ліги чемпіонату України була – 11-ю, у 2024 – 9-ю, у 2025 – 8, а у 2026 вже у шістці. Тобто є шанс поборотися за медалі, або підвищитись у рейтингу.

До речі, головний тренер Національної збірної команди України з жіночого футболу Олександр Олександрович Золотухін запросив на перегляд три гравчині з «Багіри» - Ксенію Мельник (воротар), Анастасію Грітченко і Юлію Костюк (універсали).

Ну, а старший тренер «Багіри» Олександр Резников і тренер Сергій Балеєв, підтримали нашого голкіпера Ксенію Мельник, яка чутливо поставилася до видалення, смачним «Київським» тортом. Ми у шістці і будемо на висоті! Вболіваємо за «Багіру»!

На знімках: голкіпер Ксенія Мельник; №11 Юлія Костюк; №99 Анастасія Грітченко – красави!

Інформації для лиманців - наш сайт zoria.info

Щиросердечно 8 березня - ВІТАЮ! Міжнародний день боротьби за права жінок.

Жінок, які лікують, піклуються, возять гуманітарну допомогу, фасують наскладах, підтримують, пишуть і розповідають правду, готують, евакуюють дітей та продовжують боротися за нашу незалежність. Це свято вже давно перестало бути «святом краси». Це свято про права, рівність та жіночу силу. Говорити про жінок можна нескінченно. Але головна правда полягає в тому, що ми чоловіки, шануємо і любимо Вас. Своєю мудрістю Ви обминаєте гострі кути, терплячістю – зберігаєте мир і вдома і на роботі, любов'ю до людей і до праці – будуйте майбутнє.

Щиро бажаю Вам сімейного тепла, добра, ініціативності й творчості у ділах, здоров'я, краси, любові!

З повагою, начальник Лиманської МВА Олександр ЖУРАВЛІВ

Офіційно СТРАТЕГІЧНЕ БАЧЕННЯ РОЗВИТКУ ЛИМАНСЬКОЇ МТГ

Відбулась нарада Лиманської МВА під головуванням начальника міської військової адміністрації Олександра Вікторовича Журавльова.

Для ознайомлення були винесені проекти розроблених розділів Стратегії. А саме: сценарії розвитку Лиманської МТГ; стратегічне бачення розвитку громади до 2027 року; дерево цілей: стратегічні та оперативні цілі, завдання;

проведення моніторингу, оцінювання реалізації стратегії та управління ризиками. З цих питань докладно виступила заступник міського начальника МВА Надія Павлівна Авдеєнко та авторитетні члени комісії.

Також на нараді був опрацьований згідно з рекомендаціями, наданих експертами, проект SWOT - аналізу, порівняння переваг, викликів і ризиків. **Слідкуємо й надалі за сценарієм Стратегії розвитку Лиманської МТГ.**

Святе

Майже десять років тому лиманські рукодільниці – вишивальниці створили диво. Вони вишили шестиметровий український рушник.

РУШНИК НЕЗАЛЕЖНОСТІ - РУШНИК ЛИМАНЩИНИ

Шість вишивальниць на чолі з Тетяною Дроздовою та Валентиною Биковою вишили шестиметровий рушник. Шість вишивальниць, кожна по метру своїх вишивальних орнаментів залишила на полотні.

Цей рушник Лиманщини створили дійсно патріоти свого краю на честь 25-річчя Незалежності України.

На знімку: на фоні «Лиманського Рушника» Валентина Бикова з майстринею вишивання Лиманщини.

«Цей випуск газети підготовлено за фінансової підтримки Шведської асоціації медіавидавців Tidningsutgivarna для українських прифронтових медіа в межах ініціативи Національної спілки журналістів України «Frontline Press». This issue of the newspaper has been produced with financial support from the Swedish Media Publishers' Association Tidningsutgivarna for Ukrainian frontline media as part of the National Union of Journalists of Ukraine's 'Frontline Press' initiative.»

ЖИВУЧИЙ

Війна в Україні стає приводом для глибокої розмови про пам'ять і травму, котрі змінюють життєві позиції людей, але тільки не кредо героя нашої розповіді.

Лиман невеличке містечко на Донеччині, але вважається залізничними північними воротами Донбасу. Тут всі один одного знають, а коли ще проживаєте у одному мікрорайоні і якщо людина ще добрий фахівець своєї справи, то взагалі все всім відомо.

60 років тому у родині лікарів – стоматологів Валентини Опанасівни і Владислава Сергійовича Ребрових народився син – Андрій. Його життєвий вибір однозначно був вирішений – стати лікарем. Він і став ним.

Андрій успішно закінчив місцеву десятирічку, активно займався технічними видами спорту у міській станції юного техника (СЮТ), тобто гонками на картингу, а особливо на гідрокартингу. А це ризикові види спорту, бо все на скаженій швидкості відбувається. А його це влаштовувало і тягнуло, як магнітом до цього гідрокартингу, щоб промчатися, пролетіти водну дистанцію. Це справжній кайф з неабияким ризиком. Він завжди ризикував, був, як-то кажуть, на грані фолу, але все рівно йшов на цей ризик сміливо. Це підтвердив і його тренер Михайло Іванов (спецназівець).

Непросту військову службу піхотинця пройшов у Німеччині, а потім навчання у доленосному для нього Донецькому медичному інституті на лікувальному факультеті за спеціальністю акушер-гінеколог. Далі (за розподіленням) вісім років праці у гінекологічному відділенні Лиманської відділеньської лікарні під пильним оком свого наставника, завідуючого відділенням Петра Миколайовича Писаренка.

Прийшов час і він вже досвідчений фахівець і понад двадцять років пропрацював на посаді районного акушера – гінеколога у Центральній районній лікарні. Понад п'ять тисяч пологів він прийняв за цей час. Тож, звісна річ, чому його знає вся Лиманщина і дякує за його високий професіоналізм і людяність. А у 2021 році він переміг у конкурсі на посаду директора Центру первинної медицини. За цей короткий час він всі 18 сімейних амбулаторій забезпечив сучасним медичним обладнанням та інвентарем, зберіг штат медиків Центру, а їх

155 спеціалістів різного рівня (навіть під час війни) і продовжує це робити добросовісно.

29 вересня 2025 року Андрій Владиславович з медичною сестрою Валентиною на службовому автомобілі розвозили ліки по сімейним амбулаторіям громади. На під'їзді до залізничного мосту їх автомобіль атакував ворожий дрон і це о 9-й ранку! Бойовий заряд пробив мотор машини і влучив у праву ногу лікаря. Кінцівку не вдалося зберегти. Валентина, теж поранена, викликала необхідні служби і Реброва терміново доставили у лікарню м. Слов'янськ, а потім до Дніпропетровського хірургічного центру ім. Мечникова. Кілька місяців загоювалася важка рана, далі реабілітація і тренування у Львівському центрі протезування (с. Винники).

3 грудня минулого року він приміряв протез і почав копіткі тренування. Андрій сильна людина (гідно переніс чимало всляких труднощів у житті) і він вже ходить і знаходиться у Києві у колі дружньої родини, а саме: дружини Галини Анатоліївни, доньки Вікторії і сина Владислава, які теплом своїх сердець зіграють душу бійця.

Крок за кроком він долає свою дорогу життя, продовжуючи повноцінну виробничу діяльність. Незабаром приїде знову на два тижні у львівські Винники за більш сучаснішим німецьким протезом, щоб вдосконалюватися у ходьбі, а згодом і бігати ще буде. Він такий!

Щодня спілкується з колегами, цікавиться повсякденною роботою і дає слушні поради і настанови, бо Центр працює у режимі онлайн, а це всі лікарі і медичні сестри. Треба відчувати пульс часу. Андрій його відчуває.

Андрій Владиславович на постійному зв'язку з начальником Лиманської міської військової адміністрації Олександром Вікторовичем Журавльовим, який суттєво і словом і ділом підтримує його у скрутному становищі і зараз постійно цікавиться, як особистими справами, так і виробничими і надає необхідну конкретну допомогу.

Ось такий він Андрій Ребров – живучий, гідрокартингіст, піхотинець, акушер – гінеколог, директор Центру первинної медицини, чоловік, батько – справжній герой. Герої – не здаються!

Слава Україні! Героям Слава!

Олександр ПАСІЧНИК

На знімках: А.В.РЕБРОВ, він з колегами і на тренуванні

«Цей матеріал підготовлено за фінансової підтримки Шведської асоціації медіавидавців Tidningsutgivarna для українських прифронтових медіа в межах ініціативи Національної спілки журналістів України "Frontline Press". This issue of the newspaper has been produced with financial support from the Swedish Media Publishers' Association Tidningsutgivarna for Ukrainian frontline media as part of the National Union of Journalists of Ukraine's "Frontline Press" initiative.»

СВІДЧЕННЯ ОЧЕВИДЦІВ ВІЙНИ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ

Спогади ГОМОН Любові Матвіївни, жительки села Рубці Лиманської територіальної громади

Записала:
Директор Центру культури і дозвілля с. Рубці
ШВЕЦЬ Ольга Михайлівна

З початком війни стало страшно й незрозуміло, як жити далі. Після безрезневих авіанальотів стало очевидно, що діти з онуками змушені будуть виїжджати. Особливо тривожно було через онуку, яка перебувала на пізньому терміні вагітності. У ті дні ми всі разом ховалися в погребі.

Коли діти й онуки зібралися в дорогу, вони не раз пропонували й просили їхати разом із ними. Та я вирішила залишитися. Вік уже давався взнаки, а ще хотілося доглянути не лише за своєю хатою, а й за домівками доньок та онуків.

Коли російська армія підійшла зовсім близько, обстріли почастішали. Людей охопив страх. Я перебувала в погребі сусідів - там ми зібралися всі разом, щоб було не так лячно й легше пережити ті страшні дні.

Прильоти почастішали, і всі зрозуміли: це може закінчитися трагедією, адже поряд із домом і погребом стояла техніка наших захисників. Тож було вирішено перейти до підвалу Будинку вчителя.

Людей там уже збиралося дуже багато, вільного місця майже не було. Та попри це нас прихистили й виділили куточок. Готували у дворі - одразу на всіх, хто перебував у підвалі. Світла не було, води теж.

Хоч було страшно, ми все ж бігали додому: погодувати птицю, перевірити,

чи все ціле, взяти трохи продуктів. Для приготування їжі збирали в парку гілочку й хмиз, але згодом це заборонили - нібито задля нашої безпеки. Хліба не було, тож на печі пекли прості коржі.

Коли прийшли окупанти, вони застали людей у погребі разом із сусідами. Усім наказали вийти та показати паспорт. Серед присутніх був молодий чоловік - йому наказали роздягатися до пояса й оглядали татуювання.

Після цього сказали розійтися по домівках, нікуди не виходити й нічого не зачиняти. Я перебувала на кухні, а за наказом відчинила дім і господарські споруди. Зайшли п'ятеро-шестеро військових. Запитали, хто ще проживає в оселі. Я відповіла, що живу одна. Вони оглянули двір, сарай, а в хаті перевіряли й зазирали всюди.

Згодом змушували приходити на зібрання біля клубу, де поширювали свою пропаганду.

Життя в окупації було нелегким. Та сусіди й односельці допомагали одне одному, як могли.

Звільнення села Рубці було страшним, важким і гучним, але водночас радісним. Наші захисники визволили його від окупантів - Україна повернулася. Попри те, що війна тривала й ми жили зовсім поруч із лінією фронту, люди намагалися жити далі: садили городи, по крихті налагоджували побут, трималися одне за одного.

Та вік і постійні хвилювання дітей за мене далися взнаки. Бачачи, що обстановка не поліпшується, рідні вирішили мене вивезти.

8 червня 2025 року я виїхала з села.

Спогади ШТЕПА Тетяна Дмитрівна, жительки села Рубці Лиманської територіальної громади

Записала:
Директор Центру культури і дозвілля с. Рубці
ШВЕЦЬ Ольга Михайлівна

Війна прийшла в наш дім 10 березня 2022 року, коли російська авіація здійснила авіанальоти на наше село. До цього ми чули віддалені вибухи і автоматні черги, пізніше гради. Вболівали за сусідні території і не могли повірити у те, що відбувається навкруги. І ось перші в селі руйнування: по Центральній вулиці були зруйновані житлові будинки, постраждали клуб і школа. Відтоді для всіх мешканців села почалися важкі дні та життя в погребі: щойно було чути звук літака — всі ховалися в них.

У середині квітня лінія фронту почала стрімко наблизитися, і стало ще страшніше. Мої рідні виїхали на іншу територію, більш безпечну. А я разом зі своєю сусідкою постійно переходила в погребі. А потім невідоме донині слово «окупація».

22 квітня 2022 року зранку з боку залізничного вокзалу в село зайшли окупанти. При вході їх зустріли наші військові — Збройні Сили України. Зі слів командира російських військ, під час заходу в село, загинули 14 його найкращих бойовиків і було багато поранених. Через це, розлючені, вони почали розстрілювати кожен будинок і підпалювати оселі. Найбільше постраждала вул. Оскільська, зазнала значних руйнувань. Після окупанти рушили на вул. Лісну — там не залишилося жодного вцілілого будинку. Лише за один день було спалено близько 50 осель. Увесь той день люди не виходили з погребів. Окупанти заходили в кожен двір, змушували людей виходити, розпитували, хто ще проживає, перевіряли паспорти та забирали телефони. Нові смартфони не повертали, а кнопкові — після перевірки інколи віддавали назад.

Зранку ми дізналися про страшну подію, що вони застрелили Лавроненку Олексія на очах у його матері. Поховали загиблого в садку. На жаль, під час окупації загинуло 10 наших односельців.

Так почалося життя в окупації. Першими в село зайшли кадривці та буряти, згодом оголосили обхід всіх будинків і зайшли нові війська - росгвардія. Знову перевіряли паспорти, заходили в кожен оселю, ставили запитання: чому не виїхали, де діти.

Комендатура розташувалася в будинку в одного з наших односельців.

Саме там перебували зібрані рашистами документи односельців. Коли окупанти переїхали і іншу хату, люди ходили туди в пошуках своїх паспортів, вони були покинуті на вулиці як непотріб. А ось телефонів, відібраних у рубчан, вже не було.

Нова адміністрація почала викликати на допити односельців. Це були батьки, а також дідусі й бабусі тих, хто служив у Збройних Силах України. Викликали й мене. За мною приїхали на БТРі та наказали збиратися: взяти паспорт і їхати з ними. Мене привезли до клубу, де вже було багато людей — черга була дуже велика. Своєї черги я чекала майже пів дня.

У фойє клубу в усіх забрали паспорти. Виходити без супроводу забороняли — навіть до вбиральні дозволяли йти лише в супроводі солдата. Люди були налякані. Коли підійшла моя черга, я зайшла до кабінету. Хамовитий військовий почав допит. Ставили запитання про дітей: де вони, коли я з ними востаннє спілкувалася.

Свій телефон я того вечора віднесла до сусіда, щоб зарядити. Вночі будинок згорів разом із телефоном. Він мені не повірив... Після допиту паспорти повернули й дозволили йти додому.

Я майже не ходила селом — лише до магазину по хліб. Пізніше почали збирати людей на збори, обирати «голову сільської ради». На перші збори я не пішла, була на другий, де знову змушували «обирати» голову та вирішувати земельні питання. Укладали договори з фермерами, які залишилися.

Так ми жили майже 6 місяців.

Окупанти ходили вулицями з автоматами, їздили селом на танках, нищили по домівках. Добре пам'ятаю той безлад і хаос, які вони вчинили, коли дізналися про захоплення Лимана. На жаль, у селі знайшлися й ті «добрі» люди, які пригощали їх кавою та печивом, не соромлячись цього на очах у односельців.

Пам'ятаю, як один бурят запитав мене, що це за місто. Коли я відповіла, що це село, він сказав, що хотів би тут залишитися жити. У той час село цвіло — вишні були в цвіту, було дуже красиво...

Після в село зайшли підрозділи так званої «ЛНР». Комендантом був Уваров. Вони грабували будинки, хоча обіцяли не допускати мародерства. Ці люди не лише грабували оселі, а й продавали награбоване односельцям. Продавали дешево, і, на жаль, деякі мешканці села це купували.

Згодом зайшли підрозділи «ДНР». Разом із ними прибули пожежники та

розмінувальники. Вони розмістилися в будівлі будинку для людей похилого віку. 1 вересня туди прилетіло — загинули 14 осіб з так званої армії «ДНР». Після цього «патріоти» пішли допомагати розкопувати завали.

З 09 на 10 вересня з 23.00 і до 15.00 наступного дня через село рухалися колони окупантів. Я бачила, як йшла колона російської військової техніки безперервно.

Спочатку пройшла група солдатів пішки, близько 20 осіб, згодом — ще одна така ж. Сусід, який добре ставився до окупантів, запитав, куди солдати поспішають, на що вони відповіли: «Батя, если есть возможность, уезжайте, укропы совсем рядом». Згодом він так і зробив.

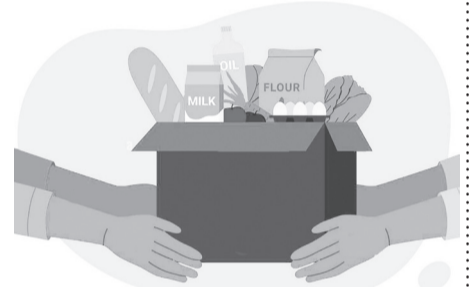
Під вечір я побачила трьох військових. Вони шукали собі автомобіль, хотіли забрати його в одному з дворів, але не змогли завести. Запитували дорогу на Сватове. Один із них розповідав, що вдома його вже поховали: батьки вважають його загиблим, офіційно він числиться зниклим безвісти. Говорили, що виходили через ліс, що командири їх покинули й залишили виживати самостійно.

21 вересня, у другій половині дня, я була вдома й побачила, як дорогою їде танк, попереду — троє солдатів із блакитними наліпками. Потім знову танк і солдати... І раптом я побачила наш прапор. Звісно, це була велика радість. Я вийшла з двору на вулицю, почала вітати наших хлопців. Виходили й сусіди — раділи, вітали, обіймали.

З цього часу почалося більш-менш спокійне життя. Правда у селі не було світла, газу, води — нічого.

Поряд зі мною поселився старшина. Я звернулася до нього з проханням дати дизельне паливо й бензин для генератора, щоб можна було накачати води для людей. Вони пішли назустріч і дали необхідне. З тих пір односельці, які мали свердловини, качали воду населенню. Тоді по Рубцям проживало 287 чоловік, а по Лозовому 86. Наступного дня я попросила старшину, щоб привезли хліба, бо без нього ми пробули з 10 вересня. Нам привезли 2 мішки хліба. Ото була радість! І надалі хлопці давали нам хліб. Їжу готували просто неба — я збудувала пічку, так робили майже всі. У деяких будинках збереглися печі - там готували їжу.

26 вересня в село приїхали керівник військової адміністрації та його заступники, почали централізовано на постійній основі привозити хліб. Особисто приїжджав і міський голова. Ви-

давали гуманітарну допомогу. Оскільки на той час клуб і сільська рада були пошкоджені, а я мала порожній гараж, то почала роздавати гуманітарну допомогу людям саме звідти.

У мене поселилися наші хлопці. Відмічу, що виглядали вони доглянутими, охайними, замореними, але привітними. Вони розповідали про себе: двоє були з Житомира, двоє - з Київської області.

До села приїжджали кореспонденти з Бельгії та Польщі. Вони залишалися на ніч у мене, адже в селі майже не було де зупинитися. Саме тоді я отримала великий приємний сюрприз, приїхала моя донька, ми не бачилися 6 місяців. Пам'ятаю, як іноземним гостям пояснювали, що в селі відсутнє світло, газ і вода і що комунікації не працюють. А зранку приготували смачним сніданком, ще раз довівши, що українська гостинність є і буде! Наші військові назбирали в лісі білих грибів, ми посмажили картоплю з ними. Так, великим дружнім колом відмітили День вчителя, адже донька тривалий час працювала в освіті.

Наприкінці 2022 року гуманітарної допомоги для односельців стало значно більше: продукти харчування, будівельні матеріали, адже наближалася зима - потрібно було забивати вікна, лагодити двері, також привозили засоби особистої гігієни. Згодом у село почали приїжджати благодійні організації. Вони привезли буржуйки, павербанки, генератори для установ - клубу, сільської ради, дитячого садка.

У 2023 році медичний корпус подарував Starlink, і діти, які залишалися в селі, змогли навчатися онлайн. Спочатку для них облаштували кімнати в клубі, а згодом - у дитячому садку. Інтернету та зв'язку не було зовсім, і саме Starlink дуже допоміг. Почала працювати амбулаторія. Окрім наших медпрацівників періодично приїздили лікарі з Києва, Харкова, Дніпра, Краматорська тощо. Також був реалізований пілотний проект «Онлайн медицина». Настрій і дух односельців підвищували українські артисти. Для мешканців села це було справжнє свято.

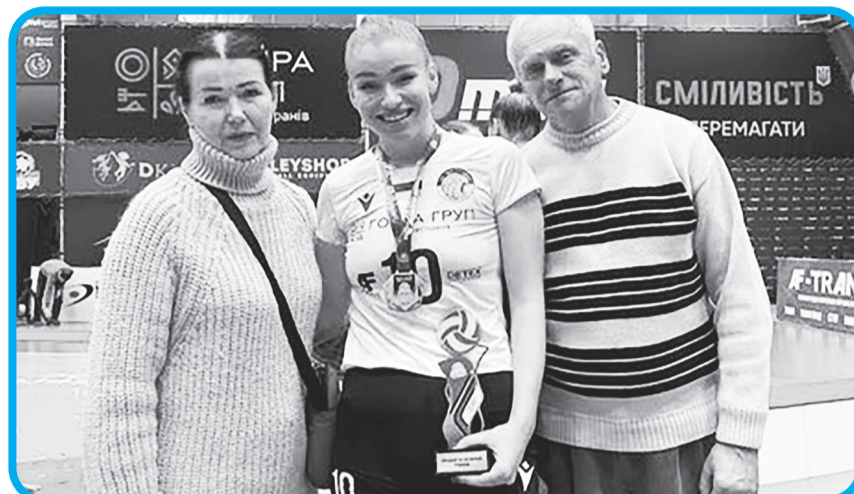
ПАС новини. КРАСАВА! СПОРТРОДЗИНКА

З БЕРЕГІВ ДІНЦЯ, як малина, так і терен - з корінця

Наталія Вікторівна Лавриненко – жінка - епоха, яка все своє життя присвятила спорту. Цікаве життя, хоча воно складалося із різних перипетій, нюансів, випадків, ситуацій, можливостей. Але воно цікаве, бо постійно у боротьбі та пошуку.

На знімках: Наталія з прапором Донеччини на Чемпіонаті Світу серед Майстрів і долас водну перешкоду; Станіслава з Кубком «Золотої Євроліги – 2025», сім'я: Наталія (мама) + Станіслава (доця) + Олександр (батько). Щастя вам! Будьмо! Ви дуже шановні для Лиманської об'єднаної громади!

Інакше не могло і бути, бо вона народилася у спортивній сім'ї, де батько – Лавриненко Віктор Васильович - Заслужений тренер України зі спортивної радіопеленгації, а мама – Лавриненко Ірина Олександрівна, майстер спорту зі спортивної радіопеленгації. Та і вид спорту вони обрали непростий – спортивну радіопеленгацію, де крім відмінної фізичної спортивної форми треба ще було мати хист до орієнтування на місцевості, стовідсоткове знання мап, володіння компасом та радіопеленгатором. Тобто володіння справжнім спортивним хистом і бійцівським характером батьки навично прищепили своїй дочці.

Тисячі кілометрів вона здолала лісами, горами України та Європи, здобуваючи на різних рівнях змагань все нові і нові перемоги. Де вона тільки не змагалася: Франція, Південна Корея, Чехія, Німеччина, Угорщина, Болгарія, Польща, Румунія, Словаччина, Болгарія, Іспанія, Італія, Литва, Латвія, Естонія ... і вся Україна.

Вона вже майже 50 років живе у тренуваннях, як і тренує. Зуміла одночасно розвиватись у 3-х видах спорту: волейболі, спортивній радіопеленгації та спортивному орієнтуванню. Все своє життя присвятила пропаганді здорового способу життя, тренерству, організації спортивних та оздоровчих заходів. До речі, коли редакція газети «Зоря» проводила щорічну легкоатлетичну естафету, приурочену Перемозі у Другій світовій війні, то Наталія Вікторівна, як голова міського спорткомітету та і взагалі шановна людина у нашому місті Лиман, завжди допомагала у її проведенні. То я по праву можу її називати лиманочкою – чемпіонкою.

Наталія навіть була членом збірної команди СРСР зі спортивної радіопеленгації, 20 років є членом збірної України. Неодноразовий чемпіон України, учасниця 7 Чемпіонатів Європи та 3 Чемпіонатів Світу зі спортивної радіопеленгації. Має медалі цих форумів. Найкращі результати: золото у команді та срібло особисте чемпіонату Європи (Чехія, 1993 р.). Про її спортивні досягнення сповіщали всі спортивні закордонні медіа, як і Всеукраїнські та місцеві. Вона відома і знатна людина у спорті. Всіх рівнів.

Учасниця 4-х Чемпіонатів Світу серед Майстрів зі спортивного орієнтування 2019, 2022, 2023, 2025 років, неодноразова чемпіонка України серед ветеранів у різних вікових категоріях. І нині у категорії «Ж 60+» одна з найкращих в Україні. Жодних змагань не пропустить, навіть у сьогоднішні важкі часи. Дорогу підкорить той, хто йде. **За 2025 рік прийняла участь у 37 змаганнях зі спортивного орієнтування серед ветеранів.** Тобто тричі на місяць. Оце фізична форма! Хоча по собі знаю – це кілька днів треба полежати у тиші. Але, де її взяти тишу і спокій! І знову у путь!

Вона була у кожній європейській країні, взявши участь у семи чемпіонатах світу та семи чемпіонатах Європи. Це тільки чемпіонати! А скільки всіляких турнірів! Котрі треба вибігати, спланувати, передбачити і подолати на мажорі. Це все величезна робота. **ВЕЛИЧЕЗНА!**

Тренерський стаж роботи 35 років. **Служила** тренером-викладачем з волейболу у ДЮСШ відділу освіти Лиманської міськради, ДЮСШ м. Лиман, ОДЮСШ для дітей - сиріт, завідувачем відділу фізичної культури та спорту Лиманської міської ради. Була старшим тренером

жіночої збірної Донецької області 2019-2022 роки. Через її тренерські руки пройшли тисячі лиманських дітей, які несуть здоровий спосіб життя у житті. Деякі продовжують тренерські традиції. Ми не забуваємо, що Вами, Наталіє Вікторівно, заснований «Кубок міського голови» з волейболу, «Кубок Династії», «Зимова вишня», «Кубок Бізнес-леді», «Хрещенські» та «Різдвяні ігри», де грали представниці волейбольних команд України і багатьох інших країн. І не один рік і не з одним міським головою. Було? Було. Особисто я їх висвітлював у ЗМІ.

Засновниця та очільник громадської організації «Спортивний клуб «Лиман» м. Лиман, Донецької області». Запровадила низку традиційних спортивних змагань і заходів з волейболу регіонального, обласного, Всеукраїнського рівня, які проводяться по 25 років та робили відомою та знаковою Лиманську громаду.

У зв'язку з воєнною агресією, руйнуванням спортивного комплексу «Локомотив» та напрацьованої роками матеріальної бази з волейболу в місті Лиман, є вимушеним переселенцем наразі в м. Чернівці. Була переведена працювати тренером-викладачем зі спортивного орієнтування ОДЮСШ для дітей-сиріт та дітей, які залишилися без піклування батьків, нині – пенсіонер за віком.

Не дивлячись на військовий стан, продовжує участь у Всеукраїнських, міжнародних змаганнях, Чемпіонатах Світу зі спортивного орієнтування серед ветеранів, де є представником Лиманської громади та СК «Лиман». Свої спортивні труди присвячує нашому багатотрагедальному місту Лиман та людям громади.

Маєдоньку-Парфьонову Станіславу Олександрівну (1998 р.н.), майстриню спорту з волейболу, гравчиню Суперліги України з волейболу, членкиню збірної команди України з волейболу, переможницю «Золотої Євроліги - 2025» в Швеції, учасницю Чемпіонату Світу 2025 року у Таїланді. Є її першим тренером.

Нині Станіслава грає за волейбольну команду Суперліги України чернівецьку «Буковинку» і є членкинею національної збірної України.

Лиман пишається тобою, золотава красуню!

Наталія Вікторівна чимало уваги приділяла і приділяє освіті. Вона має дві вищі: Слов'янський державний педагогічний інститут, факультет педагогіка та психологія дошкільна (закінчила з червоним дипломом); магістратура Луганського державного університету за спеціальністю «Фізична культура і спорт». І продовжує вчитись навіть на власному досвіді.

За особистий внесок у розбудову держави нагороджена орденом «Незалежна Україна» у 2021 році, низкою відзнак від міського голови та начальника Управління фізичної культури та спорту Донецької облдержадміністрації. В 2025 році присвоєно звання «Почесний тренер дитячого волейболу України».

Крім цього Наталія Вікторівна майстриня спорту міжнародного класу (спортивна радіопеленгація), кандидат у майстри спорту зі спортивного орієнтування та ще має I дорослий розряд з волейболу України. А це серйозно. Повірте мені.

У серпні місяці 2025 року (мама Наталя) поїхала на Чемпіонат Світу серед Майстрів зі спортивного орієнтування в Іспанію, а донька Станіслава на Чемпіонат Світу з волейболу серед жінок в Таїланд. Отака цікава історія. І всі гідно змагались. За її плечима ціла епоха, через тренерські руки пройшли тисячі дітей. У її житті є чимало цікавих фактів, епізодів, котрі можна назвати – родзинкою. Але Наталія Вікторівна Лавриненко – є сама спортивною родзинкою з берегів сивого Сіверського Дінця. А Сіверський Донець - це річка шикарна і бійцівська, вона як і малина, так і терен.

Олександр ПАСІЧНИК

«Цей матеріал підготовлено за фінансової підтримки Шведської асоціації медіавидавців Tidningsutgivarna для українських прифронтових медіа в межах ініціативи Національної спілки журналістів України «Frontline Press». This issue of the newspaper has been produced with financial support from the Swedish Media Publishers' Association Tidningsutgivarna for Ukrainian frontline media as part of the National Union of Journalists of Ukraine's 'Frontline Press' initiative.»

ЗОРЯ

Директор ТОВ «Редакція газети «Зоря» О.А.ПАСІЧНИК

НАША АДРЕСА: 84406, м. Лиман, вул. Незалежності, 42
НАШ РЕКВІЗИТИ: Рахунок № UA16322669000026007300573653 МФО 322669
ЄДРПОУ 02472134 Головне управління по місту Києву, та Київській області АТ «Ощадбанк»

Засновник і видавець — ТОВ «Редакція газети «Зоря»

Свідчення про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серія ХК №3415-1042 ПР, видає Головним територіальним управлінням юстиції у Донецькій області.

Телефон +38095-890-00-16 Електронна пошта: apasechnikred@gmail.com

Редакція не несе відповідальності за зміст вміщених оголошень. * Автори відповідають за точність наведених в їх матеріалах фактів. * Думки авторів не обов'язково співпадають з точкою зору редакції. * Гонорар виплачується за матеріал, написаний на замовлення. * Лістування ведеться лише на сторінках газети. * Лістунки рецензуються і не повертаються. * ©-матеріал друкуються на правах реклами.

Газета набрана і зверстана в комп'ютерному центрі «Зорі», віддрукована у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ» з адресою: м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14.

Друк - офсетний. Обсяг - 1 ум. аркуш. Індекс 04073. ТИРАЖ - 2200 екз.